

عنوان مقاله:

ارزیابی وضعیت و شدت بیابان زایی با استفاده از مدل IMDPA بر مبنای معیارهای آب، خاک، پوشش گیاهی و اقلیم (استان خراسان جنوبی)

محل انتشار:

فصلنامه آماد و فناوری دفاعی، دوره 3، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

شاهین محمدی - دانشجوی دکتری سنجش از دور و GIS، دانشکده علوم زمین، دانشگاه شهید چمران اهواز و نویسنده مسئول،

علی طویلی - دانشیار، گروه مرتع و آبخیزداری، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

بیابان زایی پدیده خاص مناطق خشک، نیمه خشک و خشک نیمه مرطوب است. میزان این پدیده در کشورهای درحال توسعه از جمله ایران، بسیار زیاد است. هدف اصلی این مطالعه ارزیابی وضعیت و شدت بیابان زایی IMDPA با تاکید بر معیارهای اقلیم، آب، خاک و پوشش گیاهی در استان خراسان جنوبی است. با تلفیق لایه‌های رستری معیارهای مذکور و محاسبه میانگین هندسی معیارها و تجزیه و تحلیل آن‌ها با استفاده از مدل IMDPA، نقشه شدت بیابان زایی منطقه به دست آمد. با توجه به معیارهای بررسی شده، در طبقه بندی- استان خراسان جنوبی، ۶۲ کیلومترمربع (۵/۰ درصد) در طبقه بیابان زایی کم، ۱۴۰۹۱۷ کیلومترمربع (۴۵/۹۴ درصد) در طبقه بیابان زایی متوسط و ۷۶۵۲ کیلومترمربع (۵ درصد) در طبقه بیابان زایی شدید قرار گرفت و غالب منطقه مورد مطالعه از لحاظ بیابان زایی بر اساس مدل IMDPA با توجه به چهار معیار مذکور در طبقه متوسط (۲/۲) قرار می گیرد. نتایج حاصل از ارزش دهی معیارهای مورد بررسی بیان کننده آن است که معیار پوشش گیاهی و اقلیم با ارزش های ۸/۲ و ۶/۲ موثرترین معیار در افزایش شدت بیابان زایی خراسان جنوبی است، همچنین معیارهای آب و خاک با ارزش های ۱۲/۲ و ۴/۱ با طبقه متوسط و کم در رتبه های بعدی، بیابان زایی منطقه مورد مطالعه را تحت تاثیر قرار داده است.

کلمات کلیدی:

بارش، بیابان زایی، خشک سالی، سفره آب زیر زمینی، هدایت الکتریکی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1602449>

